

● ÚVODNÍK

Jděte

Ve chvíli, kdy čteš tyto řádky, jsi možná ve Stromovce a máš posledních pár chvil do začátku trochu nezvykle pojaté bohoslužby, možná jsi na dovolené nebo doma u počítače s rozkliknutou poštou u posledního vydání „sboráče“. Tak či onak máš před sebou Ježíšovo přikázání, novou příležitost: Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření. A také Jím vydobytou a darovanou svobodu rozhodnout se: „Ano, tady jsem, pošli mne“ – nebo spoustu dobrých důvodů, proč to nejde a proč raději zahnízt v zatuchlém bezpečí. Možná jsi někde cestou vyvětral tu vroucí první lásku, prožíváš boje, chybí víra, „musíš“ nejdřív to či ono... Tolik akcí, povinností. To přece dá rozum, že teď nemohu. Věř mi, obojí velmi dobře znám. Dokonce s lítostí doznávám, že těch rozhodnutí „za bé“ bylo v mém životě víc, než „áček“. Od doby, kdy jsme přijali pozvání ke spolupráci na vzniku nového regionu Hostivař, ale ta „béčka“ nějak víc a osobněji bolí. Náléhavěji poznávám nedostatek víry, která se uplatňuje láskou, a s větší vděčností vzpomínám na chvíle, kdy se jeden budoucí bratr rozhodl „za á“, šel a oslovil mě pozváním ke Kristu. Ani on, ani já jsme to neměli jednoduché. Byl tu můj dosavadní život, který sice tížil určitou vnitřní prázdnotou, ale skýtal i svoje všední jistoty. Proti tomu se tlačilo cosi nové s jenom tušenou dimenzí věčné lásky a s odpověďmi na otázky, které nemá každý odvahu si položit.

Tento příběh se v mém životě občas opakuje s tím rozdílem, že role se vyměnily: Nyní bývám před dilematem, zda je mi bližší riskovat odmítnutí a možná být u jednoho z největších zázraků, kterým náš Pán před očima tohoto světa demonstruje svou svrchovanou lásku, zda budu u nového narození, tam, kde pracuje můj Přítel. Nebo zůstanu ve svém jezírku bezpečí, kde jen trochu stoupne koncentrace soli.

Věř mi, že bez ohledu na obdarování stojí za to být blízko zázraku. Byl jsem u narození všech tří svých dětí, byl jsem v zápase o jejich obrácení a vím, že obojí jsou dotyky, na které se nezapomíná. Nejde vždy jen o slova. Jednou mě v práci oslovil asi měsíc po mém nástupu jeden nový kolega s postře-

hem, že si všiml, jak reaguji na různé tlaky a nepříjemnosti. Přišel se zeptat, kde se ve mně bere ten pokoj a nadhled, že prý se dosud s ničím takovým nesetkal. Jak snadné je potom ukázat na pramen života, kterým je Kristus a pozvat dál. Přesto jeho cesta nebyla snadná a trvalo ještě řadu měsíců, plných modlitebního zápasu a různých krizí, než jsem z jeho úst slyšel tu neobratně a „civilně“ vyslovenou modlitbu přijetí.

**Bůh tě tolik miluje,
že obětoval svého syna
Ježíše, abys, když v něho
uvěříš, nezemřel,
ale žil věčně.**

Zažil jsem také smutek z promarněného života. To když jsem se marně snažil po autonehodě přivést k vědomí těžce zraněného řidiče v „nejlepších letech“. V té chvíli jsem za něj volal k Pánu, aby mu dal ještě šanci uslyšet a současně dělal, co se dalo, aby nepřestal dýchat. Když jsem si po dvou dnech přečetl v novinách, že podlehl těžkým zraněním, aniž by se probral z bezvědomí, padla na mě tíseň. Co mu byla platná atletická svalnatá postava a jemná vůně parfému, mísící se s prachem silnice. Kolik času ještě dostanou mí blízcí, sousedé, kolegové v práci, než se za nimi zavře opona? Jak se k nim přiblížit, aby se setkali s Kristem a ne s křečí nebo mindrákem? Čas zároveň neustále plyne.

Jsou věci, které neovlivníme. Ať se budeme sebevíc snažit, ať je budeme mít sebevíc rádi, neuděláme ani píd' toho, co může způsobit jenom svrchovaný Boží dotyk. Sebevětší aktivitou nenahradíme Jeho zjevení a navštívení. Ale také On nebude dělat náš díl práce. Nepochybují však, že „chyba by byla na straně vysílače“. Pokyn zazněl naprosto jasně. Jděte a kažte evangelium. Žádná další podmínka, ani omezení.

Teď je ten dobrý čas. Tak pojď, nejsi na to sám. On je v tom s tebou – až do skonání věků.

Pepík Hejnic

● SLOUPEK

„Jednou jsi dole, jednou nahoře, kdo v životě miluje, ať neztrácí naději.“ V+W v předválečném slágru zpívají také o tom, že život je jen náhoda. V tom se s nimi neshodnu, ale to, že se jednou vše daří a jindy hatí, je pravda. A také to o lásce! Kdo má druhé rád, zajímá se o ně, stará, ten také nemá tolik času fňukat sám nad sebou, když je zrovna „dole“. Když jsou povodně, nebo padá vláda, nebo se otřásá ekonomika, nebo to vypadá blbě s demokracií, nebo...Láska se nejlépe pěstuje v rodině. Tak kéž se nám doma i v naší církvi – rodině Božích dětí skrze ni daří udržet naději a rozdávat ji dál.

Nanda

<http://praha.kaes.cz>

Psaní během jízdy je extrémně nebezpečné a protizákonné, pane!

Z angličtiny přeložil Tomáš Božovský
Copyright Gospel Communications International,
Inc – www.reverendfun.com

PŘEČTĚTE SI

Manželství	2
Přes šikanu k víře	4
Námořnický víkend	5
Testík o sebezřeteli	6
Vyučování Dana Drápala	7

● ROZHOVOR

MANŽELSTVÍ

Jakub a Jana Jersákovi jsou manželé pět let

Jak jste se seznámili? (Co Vás na tom druhém zaujalo?)

Jana: Seznámili jsme se v konferenčním centru křesťanské akademie mladých v Beskydech. Já jsem tam dělala brigádu v kuchyni a Jakub se tam zrovna účastnil Křesťanské konference pro mládež. Od začátku jsem si s ním mohla povídat o čemkoli a bylo mi s ním moc dobře. Jako bychom se znali už hodně dlouho...

Jakub: Byla prostě jiná, líbila se mi ☺. Působila na mě, že má kuráž. Něco jako ženská hvězda z akčního filmu.

Jak dlouho jste spolu chodili, než jste se vzali? (A proč jste se brali a jenom spolu nežijete?)

Jana: Chodili jsme spolu 4 roky. Kdyby to tehdy šlo, brali bychom se určitě dříve.

Jsmo věřící a v každé oblasti života chceme aplikovat Bibli. Podle Bible mají spolu lidé žít v manželství, co je mimo manželství, je označováno jako smilstvo. Stejně tak, jako když někdo řídí auto bez řidičského průkazu. Může umět řídit a může říkat, že si to jen zkouší, zda mu to půjde, než dá spoustu peněz za řidičský průkaz. Ale když jej zastaví silniční kontrola, žádný argument nebude brán a bez papírů víme všichni, co takového řidiče čeká... Bůh ví, co je pro nás nejlepší a manželství je jednou z věcí, ve které to velmi dobře platí.

Jakub: Protože ctím Boží principy a věřím, že manželství je to nejlepší, co může být pro vztah muže a ženy.

Čeho si na tom druhém nejvíce ceníte?

Jana: Že mě Kuba miluje takovou, jaká jsem. Že ví, co potřebuji a co mám ráda. To, že se stará o rodinu na úkor vlastního blaha. Je velmi pracovitý a dotahuje věci do konce. Můžu mu všechno říct.

Jakub: Na toto nejde jednoznačně odpovědět. Těch věcí je celá škála. Ale asi nejvíce si cením toho, že je Jana moje polovička.

Plní se Vaše očekávání, která jste měli před svatbou?

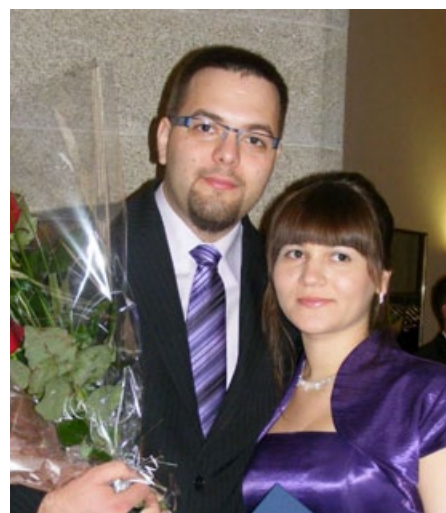
Jana: Neměla jsem očekávání, těšila jsem se na společný život, že ho budu vidět každé ráno se probouzet vedle mě. Život po boku svého manžela bych si asi ani neuměla krásněji vymyslet ☺.

Jakub: Ano ☺.

Jaká je Vaše rada pro šťastné manželství?

Jana: Často jsme slyšeli, že nás ta zamilo-

vanost za pár let přejde. Ale nepřešla a nechceme, aby přešla. Je potřeba na vztahu pracovat. Asi nejdůležitější je komunikovat a pochopit, že muž a žena myslí jinak. Takže když to kolikrát můžete myslet sebe líp,

vyzní to pro opačné pohlaví špatně. A druhá nejdůležitější věc je odpouštět a nevzpomínat, co bylo odpuštěno. Když se člověku šlápne na kuří oko, má chuť tomu druhému ublížit a vytáhnout něco, pro něj bolavého. Ale když opravdově odpustíte, není už co vytáhnout.

Jakub: Milovat přes všechny nedostatky, odpuštět a zapomínat, i když to bolí sebevíc. Vztah je jako zahrada a když se o ni nestaráš, zaroste plevellem.

Hanka a Petr Káchovi jsou spolu dvacet pět let

Jak jste se seznámili? (Co Vás na tom druhém zaujalo?)

Hanka: Poprvé jsem s Petrem mluvila, když jel na brigádu do Třebíče (pomoci mému švagrovi s rekonstrukcí fary). Chtěla jsem, aby vyřídil moji sestře (a mému švagrovi) ode mě pozdrav. Tenkrát mě na něm nic nezaujalo. To až časem, když jsme spolu jezdili ze sboru (z Manin) domů – měli jsme část cesty společnou. Povíдали jsme si a já si

časem uvědomila, že to je jiné než s ostatními bratry. Bylo to takové přirozené a dobře jsme si rozuměli.

Petr: Na moji manželce mne zaujalo jednak to, že byla velmi veselá a sympatická (možná byla tak veselá proto, že si ještě nevzala mne ☺), a pak to, že jsem ji potkával skoro všude, kam jsem přišel. Na každé druhé křesťanské akci. A i když jsem tam třeba vyhlížel jiné sestry, tak tam zase byla Hanka. Tak jsem o tom začal přemýšlet a modlit se za to.

Jak dlouho jste spolu chodili, než jste se vzali?

Hanka: Půl roku.

Petr: Asi tak. Od listopadu do dubna. Ale znali jsme něco přes rok. (Dnes myslím, že kdybychom možná měli delší čas na to se lépe před svatbou poznat, tak by nám to pak asi v manželství pomohlo.)

Foto ze stříbrné svatby

● ROZHOVOR

Čeho si na tom druhém nejvíc ceníte?

Hanka: Je si vědom toho, že pokud má být manželství pěkné, musí se o ně neustále pečovat. Vytrvalosti (že se nevzdává a bojuje, zvláště na modlitbách) a to i ve chvílích, když já ztrácím naději. Ochoty uznat chybu, smyslu pro humor, pěkného vztahu k dětem...

Petr: Smyslu pro humor i v těch nejtěžších chvílích. A hlavně to, že moje manželka je „dar od Hospodina“. A také to, že toho už docela dost se mnou vydržela.....

Jaká důležitá rozhodnutí byste i dnes udělali stejně? (kromě svatby)

Hanka: Na to se těžko odpovídá. Asi většínu?

Petr: Službu Bohu. To, že jsme zůstali bydlet v Praze a spoustu dalších, nevím (spíš si uvědomuji věci, které bych dnes udělal jinak).

Jaká je Vaše rada pro manželství, aby bylo dlouhé i šťastné?

Hanka: Je třeba na něm neustále pracovat, mít na sebe čas (ale i na společné modlitby).

Petr: Bible říká, abychom si dali pozor na to, když si myslíme, že stojíme... Proto je neustále potřeba být ve střehu. Satan obchází jako „lev řvoucí“ a křesťanská manželství mu dost vadí. Je třeba se naučit bojovat

společně proti „nepříteli“ a ne bojovat proti sobě navzájem (to nám trvalo asi tak 20 let, než jsme se to trochu naučili ☺). Také jsme se docela dost dlouho učili (a stále učíme) jak se doplňovat ve svých odlišnostech a ne se vymezovat. Určitě by nám v prvních letech (asi tak v prvních deseti letech manželství) moc pomohlo to, kdyby kolem nás byli lidé, kteří by nám nějak pomohli. Křesťané o generaci starší, kteří byli v manželství dlouhou dobu. Naneštěstí skoro žádní takoví tenkrát nebyli. Jak moc bolesti a trápení bychom si mohli ušetřit!

A nakonec bylo, je a vždy bude to nejdůležitější, když se spoléháme na Boha. Vždy pomohl, když nám bylo v manželství těžko a ukázal cestu kudy jít. Zabijákem pěkného manželství je „lidské sobectví a tvrdost srdce“ a jen pokud žijeme s Bohem každý den a opravdu ho posloucháme, tak se to může změnit.

Svatební fotografie novomanželů

Manželské večery

Kurz Manželské večery není vlastně až tak kurz. Je to spíš série rande s fantastickou atmosférou – s dobrou večeří, se svíčkami, s tlumenou hudbou a u stolků pro dva. Manželské večery jsou určeny pro každý pár – ať už máte vztah skvělý nebo o něj bojujete, ať už se považujete za věřící nebo ne, ať už jste manželé nebo spolu žijete. Po večeři následuje krátká prezentace na témata jako odpuštění ve vztahu, hledání společného času nebo vyhoření vztahu, ale těžištěm večera je čas, kdy si manželé nad daným tématem spolu povídají úplně sami. Respektujeme vaše soukromí, o svém vztahu nemusíte nikomu nic povídat.

Manželské večery vznikly v Anglii a dnes probíhají na více než 6500 místech ve 120 zemích světa. Všechny kurzy v ČR jsou založeny na stejném obsahu, atmosféře i principech. Manželské večery dokonce ani nejsou jediný kurz založený na příjemné atmosféře a možnosti diskuse. Kurz *Příprava na manželství* se bude hodit ještě o něco dříve než Manželské večery, zatímco kurz *Výchova dětí* umožňuje účast i jednotlivých rodičů a dává příležitost k diskusi ve větších skupinkách kolem stolů. Kurz *Výchova dospívajících* teprve čeká na to, kdo z vás by ho rád ve svém volném čase přeložil z anglické (nebo už i slovenské) předlohy ☺.

Co o kurzu řekli hosté

Schválně se podívejte na to, co řekli o kurzu jeho absolventi z Prahy a okolí během posledního roku:

„Nejdůležitější pro mne bylo odpuštění tchyni, která dělá vše proto, aby náš vztah zničila.“

„Že je třeba na vztahu pracovat, jsem už tušil. Na Manželských večerech jsem se ale dozvěděl, jak to konkrétně dělat (byť výsledky jsou proměnlivé).“

„Našli jsme si pravidelně čas na sebe a problémy, které byly způsobeny nedostatkem času, jsme otevřeli a snad začali řešit. Líbila se nám možnost být spolu a příjemná atmosféra.“

„Na kurzu jsem se naučila při nesouhlasu a následném možném konfliktu včas rozpoznat hrozící nebezpečí a hledat jiný způsob komunikace.“

„Libil se mi začátek se společnou večeří – čas se přepnout do režimu klidu z pracovního napětí, vzniklo mi tak více energie na jednotlivá témata. Bylo dobré, že jsme nebyli oddělováni, ale řešili vše pouze v páru.“

Těšíme se na vás na některém z dalších běhů kurzu; více informací najdete na www.manzelskevecery.cz nebo u koordinátorů kurzů pro ČR: dagmar.guttnerova@gmail.com.

kurz = **fantastická atmosféra**
příprava + **romantická večeře**
na + **praktické prezentace**
manželství + **žádná skupinová cvičení**
+ **diskuse v párech**

Kurz vznikl v Anglii, probíhá ve 120 zemích světa, v ČR už 6 let.

Přes šikanu k víře

O šikaně se dneska už tolik nemluví a mnozí ji nepovažují za aktuální. Dle mého názoru se každé dítě setkalo se šikanou, ať už psychickou nebo fyzickou. Většina lidí, co šikanu zažili, se o ní stydí mluvit a považují ji za trapnou věc, která určitým směrem poznamenala jejich dětství, a proto už není důvod vzpomínat. Ovšem šikana vás může potkat i na nepravděpodobných místech, jako jsou veřejné WC, městská doprava, ale i v práci. Ted' mluvím spíše o psychické stránce šikany. Nezapomínejme, že i Ježíš byl šikanován a přesto nás učí. „Já však vám pravím: Milujte své nepřátele, žehnejte těm, kdo vás proklínají, dobře číňte těm, kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kteří vás urážejí a pronásledují...“ (Mt 5:44). Pro mě jako člověka, je tento verš těžko splnitelný, ale co můžu udělat je odpustit, modlit se za určité osoby, aby došly k poznání Boha, a modlit se, aby mi k nim dal Ježíš lásku.

Napadlo vás ale někdy, že i šikanu si Ježíš může použít ve svůj prospěch? V mém případě tomu tak bylo. Možná někteří z vás na základní škole také zažili rivalství dvou tříd stejného ročníku, ale byl tam vždycky určitý odstup, neboť třídy mají jiný rozvrh. Ona sranda nastává, když vedení školy rozhodne, že třídy budou spojeny. Dny ubíhají a vy se začínáte děsit každé přestávky mezi výukou a po skončení rychle domů do virtuálního světa her.

Po dvou letech jsem to už nevydržel a domluvil jsem si přestup na jinou školu. Rodičům jsem řekl, že škola je moc lehká a nic nás tam nenaučí a už jsem byl přijat na ZŠ U Školské zahrady. Dva roky na téhle škole pro mě byly velice příjemné, našel jsem si nové, lepší kamarády a utekl jsem tak před noční můrou minulého života. Myslím, že to bylo ke konci prvního roku, co jsem zjistil, že ve třídě máme jednu výstřední holku, která o sobě tvrdí, že věří v nějakého Ježíše. Akorát další příležitost zažít srandu se svým novým kolektivem, při kladení různých otázek. (řikal jsem si)

Ona nešťastnice, ze které si většina lidí dělala srandu, se jmenovala Dorotea. V posledním ročníku jsem se začínal ptát víc a víc a také jsem začal dostávat zpětné dotazy, zda nepůjdu na (nějaké) křesťanské akce, které jsem vždy s nechutí odmítal. Myslím, že právě tohle byl můj největší problém i po půl roce čtení Bible, kterou jsem dostal od Dory. A sice můj pohled na Boha jako na něco nudného, něco co je jen pro šedesátileté babičky a ti mladší jsou nejspíš blázni.

Takový obraz křesťanství jsem si utvořil díky mému mládí, kdy jsem byl nucen navštěvovat kostel každou neděli, buď na Slovensku se svou babičkou anebo v Praze se svou maminkou. Jejich víra je vlastně dědičná, mojí mámě to předala naše babička,

tím, že pravidelně chodili do kostela, tak je samozřejmé, že maminka bude pokračovat v této tradici. Víím ale, že to se mnou vždycky mysleli dobře a zhruba v deseti letech už jsem nebyl nucen s nimi chodit.

Na neštěstí Dora mi pozapomněla říct, že je dobré, abych Bibli četl zhruba od druhé třetiny knihy, anebo mi to řekla, ale připadalo mi, že kniha jako taková se má číst

*Nezapomínejme, že i Ježíš
byl šikanován a přesto nás učí
„Milujte své nepřátele,
žehnejte těm, kdo vás proklínají,
dobře číňte těm,
kdo vás nenávidí, a modlete se
za ty, kteří vás urážejí
a pronásledují...“
(Mt 5,44)*

od začátku do konce. A tak jsem na začátku prváku začal číst starou smlouvu. Na počátku stvořil Bůh nebesa a zemi. „Aha,“ říkal jsem si „a co je počátek a kdy byl? A kde byl Bůh před počátkem?“ A tak jsem Doru začínal otravovat podobnými otázkami a provokoval jsem několik hodin. Na většinu otázek Dora ani odpověď neznala, a přesto tomu věřila, v těchto momentech jsem si nebyl jistý, zda ji obdivovat nebo se jí smát. Pravdou je, že mě Bible k mému údivu začínala bavit, všechny ty strhující starozákonní příběhy a bitky, ale hlubší smysl jsem v tom nehledal.

Poprvé jsem se Dory zeptal jak se mám modlit, když jsem měl těsně před vysvědčením a hrozila mi pětka z jednoho předmětu. K obvyklému pozvání na křesťanskou akci přibyla věta ve smyslu: „Zkus to takhle, Pane Bože jestli existuješ, dej se mi poznat a pomoz mi s oním předmětem z kterého propadám.“ Napsala mi Dora. „A to je všechno? Nemusím u toho klečat a mít sepaté ruce?“ ptám se. „Ne, stačí prostě, když se budeš modlit svými slovy,“ odvětila.

Nakonec jsem to zkusil, na konci prváku jsem dostal trojku místo pětky, které jsem se obával, ale moc jsem to nepřipisoval Bohu a po čase jsem na to zapomněl, neboť začaly letní prázdniny. Rok co rok jsem se vídal se svým bratrance z Ostravy a letos tomu nemělo být jinak. Tyto prázdniny jsme byli spolu dva týdny na Slovensku za babičkou. Já jsem přitáhnul vodní dýmku s patery ta-

báky a bratranec obstaral marihuanu. Sranda byla, ale časem skončily prázdniny a já jsem si začínal připadat, jakoby mi něco chybělo a párkrát se mi zdál stejný sen o tom, jak umřu, pohřbí mě a zapomene se na mě. Potom jsem spatřil, jak se obraz vzdaluje od mé hrobky, až k vesmíru, kdy jde vidět, jak velká Země je a později už ani Země nebyla velká a mě pokaždé přepadl obrovský strach, že jsem na tomto světě sám, svět je tak veliký a moje smrt by nic neznamenal.

Tyto myšlenky jsem se snažil zapudit právě tím, že jsem kouřil marihuanu a byl přišpendlený na počítači. Ovšem časem mě omrzela jedna hra, kterou jsem hrál zhruba už dva roky a zase jsem měl ony podivné pocity o samotě. A stalo se neuvěřitelné. „Ahoj Michale, nechtěl bys si tuto neděli na celosbor? Jedná se o křesťanskou akci,“ píše klasicky Dora. „Ne, fakt dík, nebo...nevím a v kolik to je?“

7. listopadu roku 2011, 14,43, vstupuji do známé haly na Ládví, neboť jsem tam měl taneční a divím se, proč tak brzo, když to začíná ve tři. „Tohle je...“, seznamuje Dora „...a tohle“ pokračuje. Co mě jako první překvapilo, bylo hlavně to, že lidi nevypadali šíleně, ale svěží a příjemní a bylo mezi nimi mnoho mladých. Posadili jsme se zhruba ve střední části haly a program začal. Ještě jsem se snažil vzpomenout si na tisíce jmen, když jsem zaslechl první už nevím z kolika písni, které ten večer zazněly. Tehdy jsem si připadal úplně skvěle, svobodně a beze strachu. Cítil jsem něčí přítomnost, vedle které jsem se cítil naprosto bezpečně a okamžitě jsem věděl, že to je ten Bůh, o kterém jsem si četl.

Po chvalách následovalo kázání, které mě natolik zaujalo, že když následovala výzva, jestli někdo nechce dát svůj život Ježíši, myslel jsem si, že se přihlásí snad celý sál a tak jsem bez váhání zvedl ruku a slyšel jsem, jak jsem zván dopředu. Onu ruku bych nikdy nezvedl, kdybych tušil, že budu muset projít skoro celým sálem plným lidí až dopředu a vzpomínám si, že jsem se cítil jako bych tu ruku nezvedal já. Byl jsem pln Ducha Svatého, když jsem šel tou uličkou spásy až ke kazateli, kde jsem vydal svůj život Bohu, a byly mi odpustěny všechny hříchy.

Nedokážu popsat, jak jsem byl šťasten první dva týdny života s Bohem a později jsem se nechal i pokřtít vodou a Duchem. Vodní dýmku jsem vyhodil spolu s pornografií, kterou jsem přestal sledovat, a bratranec mi řekl, že jsem se zbláznil. Počítačové hry si určitě rád občas zahraju, beru to jako moje odreagování. Bůh mi dal i krásnou přítelkyni, s kterou ted' budu už půl roku a jsem mu vděčný za celý svůj život.

(Amen? ☺)

Michal Vadlejš, region Palmovka

● JAKÉ TO BYLO: MĚSÍC MILOSTI V NEDĚLCĚ

Námořnický víkend

Jak by se vám líbilo párty na výletní lodi? Zábava, hry, dárky, dobré jídlo? Rozhodnuto, domluveno! A tak jsme se všechna školní oddělení nedělký s vedoucími i pomocníky vydali na víkend na dobrodružnou výpravu za Litoměřice.

Páteční večer ubíhal na palubě v hrách a zábavě, když najednou už téměř za tmy došlo k několika výbuchům motoru a loď se potopila. Ještě že jsme stačili včas naskákat do záchranných člunů a dostali se do bezpečí na blízký ostrov!

To všechno se odehrálo samozřejmě jenom „jako“. Sobotní ráno nás ovšem přivítalo prostou snídaní (o většinu zásob jsme totiž přišli...) a vyhlídkou na tvrdou práci. Nejdřív jsme se sešli po jednotlivých odděleních, zvlášť kluci a zvlášť holky, a společně studovali, co se v Bibli píše o plavbě na lodi

a co může v lidském životě představovat nebezpečí či ztroskotání.

Hlavním úkolem dnešního dne bylo sestavit si záchranné vory. Celé dopoledne měly děti možnost získávat jednotlivé kousky dřeva za různé činnosti (střelba z luku nebo ze vzduchovky, výroba vlašovek, vaření, sport, výtvarné činnosti, vlajková abeceda). Oběd si musela každá družina uvařit sama na ohni. A možná byste žasli, jaké dobroty se dají

aby po nečekaném příjezdu záchranné lodi zjistil, že mu je úplně na nic! Každý byl pozván na loď, ale musel nejdříve odložit svůj pracně získaný vor. A tak je to vlastně se spasením, které nám nabízí Pán Ježíš – dostáváme ho zadarmo, ne kvůli svému pěknému chování, věřícím rodičům, znalostem Bible apod. Všichni jsme prošli po červené cestě až ke zlaté bráně, kde jsme dostali stuhu jako znamení nového oblečení, a mnohé děti se poprvé rozhodly pro život s Pánem Ježíšem nebo obnovily svůj vztah s Ním.

V neděli ráno byl tématem ve skupinkách „dar“ – co to vlastně je a co nám k tomu říká Boží slovo. A pak nás znovu navštívil kapitánův posel ze záchranné lodi, poslal nám dárky a nabídl mapu a doprovod přes ostrov do zátoky, kde loď kotvila. Podobně jako trosečníci potřebovali mapu a zkušeného průvodce, neobejdeme se v životě bez Božího slova a Ducha svatého. Modlili jsme se tedy za naplnění Duchem svatým a prosili o jeho dary.

A nakonec jsme se přece jen dočkali velkolepé party na slavnostně vyzdobené palubě, se spoustou úžasného jídla – nechyběly párky v rohlíku, pizzy, různé slané i sladké zákusky, mísy popcornu a nádherný dort ve tvaru loďky na moři.

Celý víkend jsme si úžasně užili a radujeme se především z toho, že se můžeme těšit na tu velkou party, kterou pro nás chystá náš KAPITÁN.

Hanka Hoblíková, region Střed

uvařit z jednoduchých potravin, jako je pár brambor, trochu zeleniny a mouka! Odpoledne pak probíhal litý boj s domorodci, ve kterém bylo potřeba nasbírat co nejvíce nářadí a také možnost získat provazy na svázání vorů. Všechno se povedlo, takže večer si každý mohl sestavit svůj vlastní vor...

● Z RODINÉHO ŽIVOTA

Plyšáček

„Na to jsi už moc velikej.“

Někdo si tu dobu pamatuje docela přesně, někdo jako například já, jen přibližně. Hranici, kdy jsem přestal dostávat autička, plyšáky, nebo nějaké nedostatkové dobroty a pod stromečkem, nebo při jiných příležitostech, se začaly objevovat praktičtější dárky. Sortiment to byl různý. Ponožky, trička, kalhoty a sportovní boty na tělocvik mě ale nikdy nedokázaly uvést do nadšení, jaké jsem mívál při obdržení nějaké hračky. Kde je těmto praktickým dárkům dnes konec. Boty se proslapaly, trička roztrhala a dnes si na ně, s výjimkou psaní těchto řádků, nevzpomenu.

Zato zážitků z mého malého plyšového království v sobě nosím stále hodně.

Dostal jsem v životě a stále dostávám mnoho skvělých darů. Plyšové hračky, kromě jediné nedávné, o které se ještě zmíním, mezi nimi již ale nejsou.

Je mi to líto. Boží slovo nám říká, že máme být jako děti a přitom se často zbytečně připravujeme o mnoho příležitostí do dět-

ského světa alespoň občas nahlédnout. A mít si s čím hrát, je takovým malým, i když zdaleka ne jediným krůčkem, jak toho dosáhnout.

Snad ve mě ale trocha toho dítěte ještě zůstala. Nejde samozřejmě jen o mou vrozenou hravost. Jde i o snahu vidět věci kolem sebe nekomplikovaným pohledem. Jen o ten poslední koutek v mojí duši, tu přísně chráněnou rezervaci, nepohlcenou všedními starostmi, musím usilovně bojovat.

Kdysi jsem měl hnědého plyšového medvídku. Co se týče velikosti, tak přímo medvěda. Taky lišku, opičku (tu také plyšovou). Asi bylo těch potvor víc. Ale těchto pár tvořilo páteř mého dětství. Ležely v mé posteli, nebo vedle ní. Byly věrnými průvodci mých snů a mými důvěrníky až do té doby, než je rodiče někomu dali, když usoudili, že už jsem na tyhle věci moc velký. Dnes vedle mne leží manželka, a ať snese hodně, plyšáky nahradit ani při nejlepší vůli nedokáže. Paci, paci, pacičky bych s ní snad ještě dělat mohl, ale tahání za uši by asi nevydržela. A vyhazování

do stropu ve chvílích radosti bych s ní nezvládal zase já.

„Mamí, mamí, táta nemá žádné hračky!“

Je to už docela dávno, co jsem byl dětmi přistižen, že si nemám s čím hrát. Celé vyděšené přinutily maminku, aby mi koupila autíčko. Často si s ním jezdím po stole a dělám brum brum, nebo vrrrr, vrrrr. Podle toho, zda s ním jedu po rovině, nebo jsem nucen přeradit při jízdě do kopce na dvojku, či trojku.

Moje hodná žena mi krátce poté koupila i plyšovou hračku. První a doposud v mé dospělosti jedinou, co jsem dostal. Dětství už je pryč definitivně pryč, ale dědství je naopak za rohem. Tak abych trénoval hravost na vnučata. Pravda, tahat za uši se nedá, zato do stropu s ní mohu házet docela dobře. Dostal jsem totiž plyšovou láhev piva. Prý se k mému věku hodí víc. V naší rodině nastal pokrok. Děti jsou klidnější. Táta jim připadá víc normální. Vždyť má také svoje hračky. Ale já mám v koutku srdce pořád ještě místo, které čeká, až ho zase zaplní nějaký plyšový opičák, nebo medvěd.

Přeji požehnané prázdniny a budme jako děti.
Pavel Rosecký

● CO SE CHYSTÁ

Pozvání na kurz

Vyzkoušíte si malý testík v šedém rámečku? Kolik vám vyšlo bodů? Pokud méně než 33, tak jste docela výjimka. Na seminářích o sebe-přijetí, které se v uplynulém měsíci konaly, si tento testík dohromady vyplnilo více než 60 lidí. Z výsledků vyplynulo, že mít dobrý postoj sami k sobě není vůbec samozřejmé, přesto, že víme, že Bůh nás přijal, miluje nás takové, jací jsme a máme v jeho očích velkou cenu. Potřebujeme se zbavit falešných představ, hodnocení a nároků, které jsme často již během svého dětství přijali za své.

Pokud v této oblasti zápasíte nebo vás toto téma prostě jen zajímá, zvou vás na podzimní kurz sebepřijetí. Budou se v něm probírat podobná témata, jako na seminářích s tím rozdílem, že budou rozdělena do pěti večerů, takže bude dost času jít více do hloubky a zabývat se tématy i prakticky.

Program kurzu:

1. lekce – Sebe-přijetí

Téma: co je to sebepřijetí, zdravá sebeúcta, láska k sobě versus sebestřednost, projevy odmítnutí a nízkého sebehodnocení

2. lekce – Naše vnímání sebe sama

Téma: jak se utvářelo mé vnímání sebe sama, vlivy rodiny, falešné obrazy a limity, odpuštění a opuštění nesprávných vzorců v oblasti sebehodnocení

3. lekce – Uzdravení našeho sebevědomí

Téma: vznik komplexů méněcennosti a jejich vliv na naše prožívání, chování a vztahy, obavy ze selhání, zdravé sebevědomí a přijetí osobních limitů a hranic

4. lekce – Kdo jsem

Téma: zdravá identita, sebepoznávání, budování charakteru

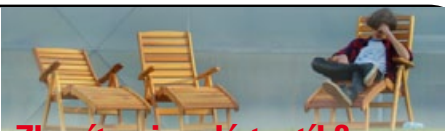
5. lekce – Sebe-přijetí a zdravé vztahy

Téma: hranice a jak s nimi správně zacházet, budování zdravých vztahů

Kurz bude probíhat 5 večerů, vždy jednou za dva týdny, maminky s dětmi se mohou přihlásit na dopolední variantu se zajištěným hlídáním.

Pokud se chcete kurzu zúčastnit, přihlašte se, prosím, co nejdříve, při dostatečném počtu zájemců kurz začne poslední čtvrtek v září.

Kontakt: petra.mizurova@kaes.cz
Cena kurzu: 750 Kč, pro studenty 500 Kč.

Zkusíte si malý testík?

Odpovězte na tyto otázky a obodujte si odpovědi:

většinou ano **5**, často **4**, občas **3**, zřídka **2**, nikdy **1**

- *Cítím se zraněný(á), když mě někdo kritizuje.*
- *Zlobím se na sebe.*
- *Jsem nespokojený(á) s tím, jak vypadám.*
- *Mám sklon srovnávat se s ostatními.*
- *Myslím si, že Bůh mohl dávat trochu větší pozor, když mě tvořil.*
- *Mám pocit, že mě nikdo neocení.*
- *Chtěl(a) bych, aby mě všichni lidé uznávali.*
- *Vadí mi, když prohraju.*
- *Připadám si neschopný(á).*
- *Myslím si, že Bohu na mě něco vadí.*
- *Vadí mi, když si ze mě druzí dělají legraci.*
- *Mám pocit, že mě ostatní odmítají.*
- *Myslím si, že kdybych byl(a) jiný(á), měli by mě lidé radši.*
- *Jsem se sebou celkově nespokojený(á).*
- *Mám pocit, že nic neudělám dost dobře.*

● VYUČOVÁNÍ

Přemýšlím... přemýšlím!?

„Přemýšlím nad obětí tvou, Ježíši, v prachu ses snížil, na smrt jsi šel [...] jsem pokořen tvou láskou, srdce zlomené mám.“ Krásná to píseň. Vážná, radostná, vedoucí k zamyšlení a plná vděčnosti zároveň. Taký se podle mě krásně povedl její překlad do češtiny. Škoda jen, že jsme na dnešních bohoslužbách byli duchovnímu světu pro smích, když jsme ji zpívali... Proč myslím?

Pojďme si nad Ježíšovou obětí trochu zapřemýšlet, jak se zpívá v té krásné písničce. A posvíťme si Bibli:

skrže obětí těla Ježíše Krista jsme jednou provždy posvěceni (Žd 10,10)

Boží láska je v tom, že nás miloval a poslal svého Syna jako obětí smíření za naše hříchy (1J 4,10)

bylo to z lásky, proč se za nás Kristus vydal jako dar a obětí Bohu v příjemnou vůni (Ef 5,2)

jinou obětí za hříchy přinesl Ježíš a navždy usedl po pravici Boží (Žd 10,12)

ti, kteří jsou teď v nebi, zvítězili mj. právě pro Beránkovu krev (Zj 12,11)

i nám Bůh dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista (1Ko 15,57)

Jak jsme ostatně dnes na bohoslužbách zpívali, když už jsme u toho vítězství: „To je to vítězství, které přemáhá svět: naše víra“ (podle 1J 5,4).

Když jsme Bohu jako shromáždění dneska při chvalách vyznávali, že „to je to vítězství, které přemáhá svět: naše víra“ a mnozí z nás u toho stáli nebo měli ruce nahoře, byl to pro mě velice povzbudivý zážitek – vidět náš sbor, jak pevně drží svou víru založenou na Ježíši a bez ohledu na náladu v České republice křesťanství příliš nenakloněnou vyznává, že to, co přemáhá svět, je právě naše víra.

Kochala jsem se tím zážitkem... užívala jsem si tu sounáležitost s ostatními křesťany odhodlanými držet svou víru navzdory všem překážkám. Nohama jsem znovu přistála na zemi až při písničce „Ať požehnán je Bůh“. A pořádně mě zamrazilo. Titíž lidé, které jsem před chvílí viděla odhodlaně vyznávat, že jejich víra přemáhá svět, stáli se zavřenýma očima, zasněným výrazem a s rukama nad hlavou i při zpěvu bridge písni „Ať požehnán je Bůh“. Zpívá se tam: „Ty dáš a vezmeš sám můj pád i vítězství“. Rozhlížela jsem se kolem sebe, a nemohla jsem věřit svým očím a uším... opravdu to byli titíž lidé! Minulou písničkou vyznávali, že jejich víra je vítězství, které přemáhá svět, a teď se zbožným výrazem volají k Bohu, že tohle jejich vítězství, jejich víru, ze které se před pěti minutami tak radovali, sám vezme... a nejen že

jim vezme víru, ale že také dá jejich pád!

Nedávno jsem se ptala několika vedoucích chval, o kterých vím, že tuto píseň na bohoslužbách hrají, jestli nemají problém vést celé shromáždění k vyznávání toho, že Bůh dá jejich pád – vedoucí se přeci budou před Bohem zodpovídat z toho, jak vedli ty, které jim světil... „On si to Bůh přebere... vždyť přece ví, jak to myslíme...“ byla odpověď jednoho z nich.

Bůh si to bezpochyby nějak přebere... ale myslím, že by bylo lepší, kdybychom trochu přemýšleli i my. Když jsme totiž na závěr bohoslužby zpívali tu krásnou „přemýšlím nad obětí tvou, Ježíši“, nemohla jsem se zbavit pocitu, že většina shromáždění nepřemýšlí. Buď nepřemýšlí teď, nebo nepřemýšlela před půlhodinou. Nejdřív prý jejich víra přemáhá svět, pak že jim ji Bůh vezme a na závěr přemýšlí o jeho oběti, díky níž jim ho Bůh dal?

Jen tak mimochodem... když se bridge písničky „Ať požehnán je Bůh“ přeloží do češtiny přesně, zní „dáváš a bereš, dáváš a bereš“. I přes to, že považuji za dobré, že je v České republice snaha o jednotnost českých překladů písní chvaly, a ty autorizované sama používám, u této písni si dovoluji výjimku: „Bůh může dát i vzít, Bůh může dát i vzít“ sice není autorizované, ale je to biblické a nejsme při tom Dáblu a jeho andělům pro legraci.

Johana Dittrichová, regoin Sever

Proč se scházíme — návrat ke kořenům

V předchozím článku jsem psal, že na konci každého „skupinkového cyklu“, tedy po třech či čtyřech měsících, bychom měli jedno setkání věnovat rozhovoru a hodnocení toho, co nám skupinka

dala. Měli bychom se poradit o tom, zda budeme pokračovat stejným způsobem a každý by se měl jasně vyjádřit, zda pokračovat chce. Důležité přitom je, aby nikdo nebyl pod zbytečným tlakem. Každý by měl mít svobodu říci: „Mně už to nebaví“, „už mi to nic nedává“, „napadá mě, jak lépe trávit volný čas“. Může rovněž oznámit, že by sice na skupinku chodil rád, ale rodinná či pracovní situace mu neumožní, aby chodil pravidelně.

Naše hodnocení by se ovšem mělo odvíjet od cílů, které jsme si na počátku stanovili – nebo s nimiž jsme byli seznámeni, pokud jsme začali chodit na „už rozjetou“ skupinku. A zde chci upozornit, že jsem několikrát doplatil na to, že jsem tento vstupní rozhovor zanedbal. Když chce někdo na skupinku chodit, měl by jasně pochopit, jaký je smysl našeho scházení.

Uvedu nejprve negativní příklady: Cílem naší skupinky není chválit Pána Boha hudbou. Ne že by takové chvály byly něco špatného nebo nebyly potřeba. Nejsou ale hlavním cílem našeho scházení.

Cílem naší skupinky není ani společné studium Bible. Ne že by studium Písma nebylo potřebné. Rovněž to neznamená, že bychom na skupince Bibli nečetli. Ale studium Písma není prioritou.

Prioritou je vzájemná modlitba, vyznávání hříchů, rozhovor o tom, co nás těší a trápí, probírání osobních problémů, sdílení se, povzbuzování, napomínání...

Chvály a studium Písma je možno pěstovat i na jiných shromážděních, než je domácí skupinka. Ono hloubkové sdílení se a vyznávání hříchů je ale dost těžko možné jinde než na poměrně malé skupince, chceme-li jít skutečně do hloubky.

Každý, kdo na skupinku přichází, by měl vědět, co je jejím cílem. Samozřejmě musí být ochoten splňovat určité podmínky – třeba zachovat mlčenlivost, tedy respektovat jakési „zповědní tajemství“. (O tom bude řeč v některém z dalších článků.) Přes poměrně vysoký cíl musí na skupince panovat svoboda – tedy nikdo by neměl být do nějakého vyznávání hříchů tlačěn. Pokud by ale někdo chtěl začít chodit na skupinku s tím, že bude sice druhé poslouchat, ale sám o sobě nic ne-

poví, pak bych ho požádal, aby raději necho- dil, nebo si svůj postoj rozmyslel. Rovněž pokud někdo o sobě ví, že problémy druhých neunes, raději by chodit neměl. Pro takového člověka bude asi vhodnější pastorační rozhovor mezi čtyřma očima.

Osobně jsem za skupinku vděčný. Ote- vřel jsem na ní v průběhu let řadu i velice osobních problémů. Netvrdím, že všechny. Ale ve věcech, o nichž jsem se sdílel, jsem

Přes všechny problémy se skupinkami spojené, považuji skupinku za skvělou věc. Málokde jsem se toho od Boha naučil tolik, jako právě na skupince

vícekrát dostal dobrou radu, na niž jsem sám nepřišel. V některých případech jsem měl pocit, že by to, co mi druzí říkají, nefungovalo. Nikdo mě nepesko- val za to, že jsem se podle toho ne- zařídil. Na sku- pince může panovat otevře- nost, aniž by tam bylo jaké- koli donucování. Respektujeme, že nakonec bude před Bohem stát každý sám za sebe.

Pokud jsem na skupince nespokojený, pak bych si měl především položit otázku, zda sdílím s ostatními tuto skupinkovou vizi.

Na tomto místě mám ovšem na mysli zá- sadní nespokojenost. Svým způsobem budu na skupince nespokojený vždy, protože vždy se na ní budou otvírat nové a nové problémy, které budeme řešit a za něž se budeme mod- lit. Vycházíme totiž z (podle mě realistické- ho) pochopení, že svlékání starého a oblé- kání nového člověka není jednorázový, ale dlouhodobý proces. Existuje tedy zdravá nespokojenost, která nás pohání kupředu. Tu musíme odlišit od nespokojenosti plynoucí z toho, že skupinka jde odnikud nikam a sta- la se místem jen velmi povrchního povídání.

Přes všechny problémy se skupinkami spojené – a že jsem jich zakusil bezpočet – považuji skupinku za skvělou věc. Málokde jsem se toho od Boha naučil tolik, jako prá- vě na skupince. Proto jsem pevně rozhodnut v budování společenství na skupince pokračovat i přes občasná nezdary.

Dan Drápal,
14. května 2013

Tak se mi Báro zdá, že si hned v září najdeme skupinku.

● JAK JSEM TO PROŽIL

Není malých vítězství

„Pozóór!“

Helča nečekala na moji reakci a okamžitě mě strhla k sobě. Jsme jak dva zavináči zamota- ný do sebe a napresovaný do spáry, kterou jsme postupovali k vrcholu. Nastavuji záda, abych nás kryl před pádem nějakého před- mětu.

„Auvajs, kterej trouba!“

Do zad mě uhodila horolezecká osma, která komusi nad námi při neopatrné mani- pulaci vypadla z rukou. Stačila již nabrat po- řádnou rychlost a tak se náraz dal přirovnat snad jen k okamžiku, kdy do mě kdysi vrazil zezadu nepozorný cyklista. Výstup to nebyl nijak náročný.

S Helčou se do těžkých cest nalézt ani nedalo. Byla jedním z mála lidí, co je lezení sice bavilo, ale talentu pro něj mnoho nepobrali. Můj přezíravý pohled ze začátku naší sportovní známosti se ale brzy změnil v obdiv, když se mi svěřila, že do osmy let vůbec nechodila a vidí jen na jedno oko. „Jsem, Pavle, moc vděčna i za to málo. Co je pro tebe lehká cesta, je pro mě výstupem na Everest.“ Vylezli jsme spolu ještě hodně nenáročných, ale krásných stěn, než se naše cesty rozešly. Dodnes ale vzpomínám na lekci o vděč- nosti, které se mi dostalo.

Pavel Rosecký

Nechceš si to vyměnit?

Během studií na střední a vysoké škole jsem hlavní důraz kladl na povinnosti, studium, práci a kariéru. Můj pohled na svět byl velmi úzký. Vztahy nebo starosti ostatních lidí pro mě tehdy tak důležité nebyly. Nijak zvlášť jsem nepátral, jestli je nějaký bůh.

Jediné, koho jsem měl, bylo pár lidí kolem a mezi nimi i Jirka, se kterým jsem se děl na průmyslovce čtyři roky v jedné lavici a který svým chováním (třeba i na školních výletech) dával nepřímou ochutnávku, co je to být křesťanem. Ale ještě dalším mnohem důležitějším člověkem pro mě byl můj nejlepší kamarád Petr, se kterým jsem v Letňanech vyrůstal už od školky a který uvěřil v 18 letech.

Společně s ním jsem v létě 2008 pomáhal organizovat jednu vodáckou akci na Sázavě. Zajímavé na ní bylo to, že z 10 účastníků jsme tam s bráchou byli jediná nevěřící. Byla to pro mě jedna z nejhezčích akcí, kterých jsem se zúčastnil. Nádherně strávený čas, úžasné zážitky, výborná atmosféra. A možná už v tu dobu jsem začal přemýšlet: „Sakra, co to je, co těm lidem dává takový pokoj, lás-

*„Sakra, co to je,
co těm lidem dává takový
pokoj, lásku a starostlivost.
Taky bych chtěl mít nějaký
takový pevný bod,
jako mají oni.“*

ku a starostlivost. Taky bych chtěl mít nějaký takový pevný bod, jako mají oni.“ Vždyť to přece nejsou hloupí a nevzdělání lidé, kteří by museli věřit nějakým nesmyslům. Jednoho rána jsem dospěl k něčemu jako ke své první modlitbě, kdy jsem si přál, aby se můj život změnil a abych našel partnerku, se kterou bych chtěl strávit zbytek života.

Jedním z těch účastníků sjezdu Sázavy shodou okolností byla i moje budoucí manželka Veronika, kterou jsem tam vlastně viděl poprvé a díky které (a samozřejmě i díky Petrovi) jsem se celý příští rok 2009 vyvíjel a hledal jsem. Rok 2009 bych prostě nazval rokem hledání, kdy jsem přemýšlel o víře. Dalším klíčovým okamžikem byl Silvestr 2009, kdy jsem dostal pozvánku na kurzy Alfa na Skalce. Na prvním setkání kurzu byla opět tato skupinka mých blízkých přátel.

Na kurzu také nastal okamžik, kdy jsem vyznal Pána Ježíše Krista a přijal ho za svého spasitele a ochránce. 6. června 2010 byl krásný letní slunečný den. Tehdy jsem byl pokřtěný ve sboru Církve bratrské na Šeberově.

Jeden kamarád mi před pár dny řekl: „Poslyš, tak ty jsi uvěřil, oženil ses, máš kvartýr přímo nad svým sborem, bude z tebe inženýr. To není špatný. Nechceš si to vyměnit?“ Na to můžu říct jen to, že špatný to určitě není. Můžu být za všechno, co mi Pán Ježíš dává, jenom vděčný.

Petr

● NA CO SE DÍVÁME

Surfařka

Zřídka kdy se mi podaří „objevit“ film, kde je spojeno vše, co mám v době odpočinku rád. Jako sportovec vyhledávám sportovní snímky, jako křesťan takové, které mě něčím dokážou v mém vztahu s Bohem motivovat. Když se oba požadavky propojí a k tomu se ještě přidá kvalita s dobrým hereckým obsazením, vznikne málo vidaná kombinace.

Surfařka od režiséra a scénáristy v jedné osobě Sean McNamary toto všechno splňuje a jako bonus navíc přidává věrohodnost. Film totiž nebyl natočen „jen“ na motivy nějaké události. Je přesně podle skutečného příběhu profesionální surfařky Bethanny Hamilton.

Ta své jméno propůjčila hlavní postavě, kterou ztvárnila Anna Sophia Robb.

Bethanny ve svých třinácti letech navštěvuje křesťanskou mládež, ale především se věnuje v každé volné chvíli surfování, ve kterém už patří k absolutní juniorské špičce. Kvůli přípravě na prestižní závody odřekla slíbenou účast na misi v jedné chudinské čtvrti v Mexiku, kam měla s mládeží odcestovat. Útok žraloka během tréninku ji ale připravil o levou ruku a jen pohotovost přátel ji zachránila život.

Prostý fakt, že přežila, Bethanny nestačil. Díky silné vůli a obětavé pomoci rodiny se dokázala na serfovací prkno vrátit. První závody po zranění ale nedopadly podle jejích představ. I když nezajela špatně, tak chybějící ruka byla pro lepší výsledek příliš velkou překážkou. Pod dojmem velkého zklamání rozdala vybavení a odjela pomáhat do Thajska. Zde v oblasti postižené ničivou vlnou tsunami, motivována snahou postižených o přežití, dostala nový impuls k přípravě na závody. Bude její druhý návrat do sportovního kolotoče úspěšný, nebo Bethanny čeká jen další zklamání? Co to ale znamená být v životě úspěšný?

Nádherné záběry ze surfovacích soutěží zaujmou jistě i toho, kdo o tomto sportu mnoho

neví. Doporučuji zhlédnout až do úplného konce. Mezi titulky je totiž šikovně začleněno svědectví skutečné Bethanny Hamilton. Ta si svou filmovou představitelku sama vyhlédla po zhlédnutí Mostu do země Tharabithia, kde Anna Sophia Robb hrála jednu z hlavních rolí (recenzováno v SD č. 6).

Bethanny se na okamžik mihla i v samotném filmu. Její rodiče ztvárnili: Dennis Quaid a Helen Hunt. Na ČSFD má Surfařka (Soul Surfer) velmi dobrých 76 % i přesto, že mnoho lidí dávalo nízké hodnocení pro křesťanský ráz filmu.

Pavel Rosecký

● OZNÁMENÍ

PRO MLÁDEŽ

Příležitost
prozkoumat smysl života

čtvrťky 26. 9. – 5. 12. v 18:00
v prostorách Křesťanského společenství Praha,
Na Žertvách 23, Praha 8 – Libeň
www.kspraha.cz

Dobrý nebo statečný?

Mnoho mužů v církvi, ale často i muži ve světě, usilují o to být dobrými muži. Zvládnout různé nástrahy a výzvy života. Udržet pod kontrolou své touhy, obstát jako muži v práci, resp. ve škole a v různých dalších kolektivech, ve kterých se pohybují. Pro ženaté muže ještě přibývá výzva obstát jako manželé, případně otcové. Někdy se může stát, že tlak života je nesnesitelný a že selháváme ve své snaze být dobrými muži. Možná nakonec odkládáme své sny a touhy, rezignujeme a snažíme se nějak přežít.

Co kdybychom se ale podívali za svou snahu o to být dobrým mužem a stali se muži statečnými. Muži, kteří mají pod kontrolou své mužství, zvládají svou roli ve společnosti, v zaměstnání, v církvi i v rodině, tedy ve všech oblastech vztahů.

K tomuto postoji vede desetidenní kurz „Statečný muž“. Účastníci se zavazují k pravidelné docházce, k dodržení mlčenlivosti a k plnění domácích úkolů. Každé setkání, kterých je deset, trvá dvě a půl až tři hodiny. Jeho součástí je společné vyučování, které bude mít Lubomír Ondráček a potom sdílení v uzavřených skupinkách. Probírají se témata např. víze pro mužství, aréna uzdravení, původ, moc a záměr sexu, přeškolení tvého mozku a chránit své srdce. Kurz je určen pro muže od 17 let a je koncipován jako program k posílení a obnovení morální a duchovní integrity mužů, žijících ve vysoce sexualizovaném světě. Ke kurzu je zpracován manuál, který obdrží každý účastník.

Tento kurz bude poprvé v našem sboru probíhat od úterý **24. 9. 2013** ve večerních hodinách v prostorách sborové budovy. Přesný čas zahájení bude upřesněn podle možností zájemců o kurz. Na kurzu bude třeba zaplatit poplatek za skriptu a drobné občerstvení v částce 400 Kč.

Zájemci o kurz hlaste se na e-mail: Lubomir.ondracek@kaes.cz. Před zahájením kurzu dostanou zájemci podrobnější informace a vedoucí kurzu si s nimi ujasní, že „nastupují na správný autobus, ve správný čas a ze správných motivů“.

Lubomír Ondráček

kurzyalfa.cz

EXISTUJE BŮH?

☐ ANO
☐ NE
☐ MOŽNÁ

čtvrťky 26. 9. – 5. 12. 2013 v 18:30 hodin
v prostorách Křesťanského společenství Praha,
Na Žertvách 23, Praha 8, u vchodu metra B – Palmovka, www.kspraha.cz

PŘÍLEŽITOST PROZKOUMAT SMYSL ŽIVOTA

6. ROČNÍK

Pobavení, odpočinek, naděje, přátelství
- zprávy, které jsou dobré.

Festival

Dny dobrých zpráv

PONDĚLÍ 4. LISTOPADU 19:00

Dopis od táty

Divadelní společnost Kairos II

Dramatizace románového bestselleru „Chatrč“ od P.Younga.

ÚTERÝ 5. LISTOPADU 19:00

Popelka

Teátr Vítů Marčíka

Netradiční pojetí tradiční pohádky pro celou rodinu.

STŘEDA 6. LISTOPADU 19:00

Iveta K & Ondra M & spol

Folkrockový recitál

ČTVRTEK 7. LISTOPADU 19:00

Eva Henychová

Folkový koncert

PÁTEK 8. LISTOPADU 19:00

Kalwich

Křesťanský rapper z Pardubic

SOBOTA 9. LISTOPADU 19:00

Maranatha Gospel Choir

Gospelový koncert

Vstupné na jedno představení: 70 Kč

Podrobné informace: www.dnydobrychzprav.cz

Všechny programy jsou v HuDi klubu Ilusion, Vinohradská 48, Praha 2 (tram 11 – stanice Vinohradská tržnice)

V prostorách divadla bude v rámci festivalu prodejní výstava obrazů a grafik Václava Lamra a Aleše Nováka.

Pořádá: Křesťanské společenství Praha (www.praha.kaes.cz), Církev bez hranic Praha (www.jinacirkev.cz), Apoštolská církev, 1.sbor Praha (www.acpraha.cz)

● OZNÁMENÍ

SPOLEČNÁ SHROMÁŽDĚNÍ • STROMOVKA • POZVI PŘÍTELE

LETNÍ SHROMÁŽDĚNÍ STROMOVKA

Neděle 14., 21. a 28. července od 15:00

4., 11. a 18. srpna od 15:00

25. srpna od 10:00

Stromovka, restaurace Pražan

Aktuální informace na webu www.kspraha.cz

POZOR, POZOR!

FIRMY g6

Nově vznikl inzertní komunitní portál, určený křesťanským podnikatelům Firmy G6 (www.firmyg6.cz).

Jedná se o mezenominální projekt určený živnostníkům, podnikatelům a firmám, spřízněným s konkrétním sborem, společenstvím dané církve, kterým bychom chtěli vytvořit co nejkomplexnější katalog, který by inzertům pomohl v jejich podnikání a návštěvníkům poskytl garantovaného dodavatele služeb či výrobků, které hledají.

Levný letní pobyt na statku v jižních Čechách. Vhodné pro rodiny i skupiny do 20 lidí.

E-mail: lamrova.m@seznam.cz

Nabízím volný pokoj 22,5 m² v 2+1, Hládkov (Střešovice), 3900 Kč + 1/2 za služby (aktuálně po drsné zimě a před změnou dodavatelů 1367,50), výhled do stromů. Tel. 732973980.

Kurz užívání duchovních darů opět otevřen

V sobotu dne **21. 9. 2013** začne další běh kurzu Užívání duchovních darů. Bude mít 5 tématických celků a bude probíhat každou 3. sobotu ve dnech **21. 9., 19. 10., 16. 11., 14. 12. a 18. 1. 2014**. Všechny 5 setkání se bude konat ve sborové budově KS Praha (Velký sál), Na Žertvách 23, Praha 8, a to v době od 10.00 do 17.00 hod s hodinovou přestávkou na oběd.

Kurz Užívání duchovních darů je určen každému, kdo se chce naučit zacházet s duchovními dary (především s prorockým darem). Ať už takto dříve sloužil, anebo se s těmito dary chce teprve seznámit. Témata s praktickým zaměřením budou pokrývat oblasti jako „Charakter a dary“, „Prorokování obrazem“, „Jak vzniká zjevení?“, „Vztah prorockví a modlitby (chvály)“, „Vztahy mezi prorokujícími a dalšími služebníky“, „Mluvení jazyky a jejich výklad“, „Základy biblické symboliky“ a další.

Sloužit bude tým pod vedením Bohouše Zapadla ve složení: Oldřiška Šípová, Miloš Kačírek, Joel Staab, Jiří Čihulka a Václav Kordula.

Každý, kdo se chce zabývat duchovními dary, by měl mít dobré základy víry (nejlépe ve struktuře podle epistol Židům 6. kapitola). To ověříme jednoduchým vstupním testem, který bude součástí přihlášky.

Přihlášky zasílejte, prosím, do 8. 9. 2013 na e-mailovou adresu Bohouše Zapadla (bobzap@seznam.cz). „Školné“ činí 600 Kč.

Na všechny zájemce o duchovní dary se těšíme a povzbuzujeme je, aby se nenechali odradit vstupním testem, ale využili čas do prvního setkání tím, že si učení o základech znovu připomenou.

Za služební tým Bohouš Zapadla

Trávíte dlouhý čas sezením u počítače, stáním v práci, staráte se o mimí?

Nabízím klasickou relaxační masáž zad, šíje, nohou – co potřebujete.

Přijedu vás namasírovat do pohodlí vašeho domova / samozřejmě, že pracuji také u sebe doma – Praha 5. Informace o poskytovaných službách najdete na <http://www.mobilni-masaze.wz.cz> / **Miloš Padevět** ☎ 725 677 136

Křesťanské společenství mládeže a. s. ve spolupráci s mládeží KS Praha pořádá pro všechny 12 – 18 leté

Teen Camp 2013

VÍTĚZSTVÍ

Sporty, workshopy, semináře a mnohem víc

Doby: 25. – 31. srpna 2013

Místo: Konferenční centrum Immanuel

Cena: 2490,- při přihlášení do 15.6.
do 15.7. 2590,-
do 10.8. 2690,-

Kontakt:
Dita Frantková, tel: 724 435 309
ditafrankova@kaes.cz

Info a přihlášování:
<http://mladezpraha.kaes.cz/teencamp>

Akce je podporována Magistratem hl. města Prahy

PRAHA PRAHA PRAHA PRAHA PRAHA

Sborový dopis je informační bulletin pro členy a přátele Křesťanského společenství Praha.
Odráží život regionů, slouží k jejich propojení a jednotě.

● SBOROVÝ INFORMAČNÍ SERVIS SBOROVÉ BOHOSLUŽBY

7. 7. SBOROVÉ SHROMÁŽDĚNÍ SE NEKONÁ, všichni jsou zváni
na Křesťanskou konferenci v pražské Lucerně

Úterý 9., 16., 23. a 30. 7.; 6., 13., 20. a 27. 8. shromáždění od 18:30 ve velkém sále sborové budovy Na Žertvách 23, metro B – Palmovka.
Služba dětem nebude zajištěna.

Neděle 14., 21. a 28. 7.; 4., 11. a 18. 8. od 15:00
a 25. 8. od 10:00 v zahradní restauraci Pražan na Výstavišti.
Služba dětem bude zajištěna.

1. 9.

KD Ládví 15:00

Chvály: Hudební skupina pod vedením Jirky Jelínka
Kázání: Michal Vaněk

28. 9.

SETKÁNÍ SLUŽEBNÍKŮ

28. 9. a 23. 11. od 9:00, Na Žertvách 23, Praha 8

*Regiony se během prázdnin
NEKONAJÍ*

● INFORMACE O REGIONECH

Čísla u kolonky Počet členů znamenají: dospělí/pokřtěné děti do 18 let/nepokřtěné děti

ČERNÝ MOST

Vedením pověřen: Pavel Louthan

Shromáždění: Ne 10:00, Komunitní centrum – Motýlek, Vlčkova 1067, Černý Most (vchod z ul. Bouřilova, 2 min. od metra Rajská zahrada)

Počet členů: 24/9/13

SEVER

Pastor: Tomáš Božovský

Shromáždění: Ne 9:30, ZŠ TGM, Ortenovo náměstí, Praha 7

Počet členů: 106/17/44

ZÁPAD

Kolektivní vedení: Mirek Bálek, Luboš Ondráček, Richard Roušal, Petr Žůna

Shromáždění: Ne 15:30, Komunitní centrum v Nových Butovicích (stanice metra Hůrka). POSLENÍ NEDĚLÍ V MĚSÍCI jsou bohoslužby od 10 do 12 hod v objektu Sananimu Ovčí hájek 2549, PRAHA 13 / od 12 hod. pak možnost společného oběda a posezení

Počet členů: 48/5/21

JIH

Pastor: Miloš Poborský

Shromáždění: Ne 10:00 (modlitby 9:30), KC Novodvorská, Novodvorská 1013/151

Modlitební: v Ne 18:00 – Dáša Blažková, Slepá I/14

Počet členů: 50/3/27

PALMOVKA

Kolektivní vedení: Tomáš Dittrich a Lumír Ptáček

Shromáždění: Ne 10:00, Na Žertvách 23, Praha 8

Počet členů: 86/21/30

JIHOVÝCHOD

Pastor: Zdeněk Rašovský

Shromáždění: Ne 10:00 (9:45 modlitebni), Dům služeb, Vodnická 531/44, Praha 4 (Objekt je nový a není na mapě Googlu ani Seznamu.) Mapa na kspraha.cz/jihovychod/

Počet členů: 33/1/22

VÝCHOD

Pastor: Otakar Kunzmann

Shromáždění: Ne 16:00, Na Žertvách 23, Praha 8

Počet členů: 71/7/17

STŘED

Pastor: Petr Kácha

Shromáždění: Ne 10:00 Římská 20, Praha 2 – budova Fitzwilliam Business

Počet členů: 100/12/40

Výstup: Anna Čepová (dříve Vošahlíková) přestup do CBH Praha, Aneta Kovářová přestup na region na Východ

SBOR KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ PRAHA IČ 73631043

Korespondenční adresa

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8

Kontakt

tel./fax: 284 822 294

e-mail: praha@kaes.cz

www.kspraha.cz

Účet

Sbor Křesťanské společenství Praha
ČSOB, pobočka Praha 1,
Václavské nám. 32

nové číslo účtu: 223775399/0300

konst. s.: 0558

var. symboly:

01694	desátky	Sever
02694	desátky	Jihovýchod
03694	desátky	Palmovka
04694	desátky	Černý Most
05694	desátky	Západ
07694	desátky	Střed
08694	desátky	Jih
09694	desátky	Východ
910	stavební fond	
682120	Izrael a Církev	
682130	dary na sborovou mládež	

SBOROVÝ DOPIS

Vydavatel:

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8
Vychází pro vnitřní potřebu sboru.

Šéfredaktor: Anna Slobodová,

e-mail: sd@kaes.cz

Redakční rada a redakce:

Tomáš Božovský, Anna Slobodová,
Pavel Rosecký

Sazba: Olga Hrdinová / APEO

Příjem článků:

písemně na adresu sboru nebo na e-mail
sd@kaes.cz

Uzávěrka:

Vždy k 10. předchozího měsíce.

Doporučená cena: 15 Kč

Příští číslo vyjde v neděli 1. 9. 2013

